

**Analiza orzecznictwa Sądu Najwyższego w sprawach
dyscyplinarnych sędziów, w których wymierzono bądź żądano
wymierzenia kary dyscyplinarnej – złożenia sędziego z urzędu
(okres 1 październik 2001 r. – 31 grudzień 2004 r.)**

Ustawą z dnia 27 lipca 2001r. – prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. nr 98 poz. 1070, ze zm.) dokonano głębokiej reformy postępowania dyscyplinarnego w sprawach sędziów sądów powszechnych. Jedną ze zmian było utworzenie nowego systemu organów właściwych do rozpoznawania spraw dyscyplinarnych. Zgodnie z art. 110 § 1 powołanej ustawy sądami właściwymi w sprawach dyscyplinarnych sędziów są w pierwszej instancji – sądy apelacyjne, a w drugiej instancji – Sąd Najwyższy. Skład sądu dyscyplinarnego wyznacza się w drodze losowania z listy wszystkich sędziów danego sądu. Mocą powołanej ustawy Sąd Najwyższy stał się więc z dniem 1 października 2001r. (data wejścia w życie u.s.p. z 2001 r.) sądem odwoławczym w sprawach dyscyplinarnych sędziów sądów powszechnych.

Przedmiotem niniejszej analizy są wszystkie orzeczenia Sądu Najwyższego w sprawach dyscyplinarnych sędziów, wydane w okresie od 1 października 2001 r. do 31 grudnia 2004 r., w których wymierzono bądź żądano wymierzenia najsurowszej kary dyscyplinarnej. Takich spraw w badanym okresie było 19.

Zadaniem niniejszego opracowania jest próba odpowiedzi na pytanie: czy w praktyce orzeczniczej w sprawach dyscyplinarnych sędziów zdołano wypracować w miarę jednolite kryteria pozwalające na stwierdzenie, jakiego rodzaju delikt dyscyplinarny popełniony przez sędziego winien skutkować orzeczeniem kary złożenia sędziego z urzędu.

Patrząc na system kar dyscyplinarnych poprzez pryzmat celów jakie mają one spełniać można stwierdzić, że kara złożenia sędziego z urzędu spełnia przede wszystkim funkcję ochronną. Chroni ona dobro wymiaru sprawiedliwości w ujęciu szerokim, to jest w aspekcie prawidłowego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości (a więc chroni także interesy obywateli), a także dobre imię sędziów oraz sądownictwa w ogólności. Nie bez znaczenia jest także aspekt prewencji ogólnej tejże kary. Z kolei element prewencji indywidualnej jest w przypadku kary złożenia sędziego z urzędu

oczywistą jej konsekwencją, gdy się nadto pamięta, że orzeczenie tej kary pociąga za sobą dożywotnią niemożność powołania ukaranego na stanowisko sędziowskie (art. 109 § 4 u.s.p.). Kara złożenia sędziego z urzędu rozstrzyga bowiem przede wszystkim o jego nieprzydatności do wykonywania tego zawodu.

Należy zwrócić uwagę, że represyjny element kary dyscyplinarnej występuje w przypadku każdej z kar wymienionych w art. 109 § 1 u.s.p. Wszak już orzeczenie kary upomnienia lub nagany pociąga za sobą wydłużenie okresu pracy wymaganego dla podwyższenia wynagrodzenia sędziego do wysokości określonej stawki awansowej (art. 90 § 3 u.s.p.), co niewątpliwie stanowi dla sędziego odczuwalną finansową konsekwencję. Wydaje się jednak, że kary upomnienia oraz nagany niosą ze sobą przede wszystkim bardzo silnie zaakcentowany element dyscyplinująco–porządkowy. Środki te w założeniu mają bowiem służyć zmobilizowaniu ukaranego sędziego do wyteżonej pracy lub wpłynąć na zmianę jego niewłaściwej postawy.

Orzeczenie kary dyscyplinarnej usunięcia z zajmowanej funkcji lub przeniesienia na inne miejsce służbowe pociąga za sobą pozbawienie możliwości awansowania na wyższe stanowisko sędziowskie przez okres pięciu lat, niemożność udziału w tym okresie w kolegium sądu, orzekania w sądzie dyscyplinarnym oraz uzyskania utraconej funkcji (art. 109 § 3 u.s.p.). W regulacji tej dopatrzeć się można elementu represyjnego w postaci czasowego zatamowania rozwoju kariery zawodowej. Ukarany sędzia ponosi także konsekwencje natury finansowej właściwe dla wszystkich kar dyscyplinarnych. Natomiast kara złożenia sędziego z urzędu jest w istocie „czystą represją”. Pociąga za sobą „zawodową śmierć” z konsekwencjami natury finansowej, środowiskowej i psychologicznej.

W u.s.p. brak jest regulacji odnoszących się do tego, jakie reguły należy stosować przy orzekaniu kary dyscyplinarnej. Dotyczy to tak zasadniczych kwestii jak choćby problematyka rodzaju i stopnia winy, okoliczności łagodzących i obciążających, kwestii orzekania o karze w przypadku zbiegu przewinień dyscyplinarnych oraz możliwości orzeczenia kary łącznej.

W ramach niniejszego opracowania analizie poddano 19 orzeczeń Sądu Najwyższego wydanych w sprawach dyscyplinarnych, gdzie w różnych konfiguracjach procesowych rozważano kwestię orzeczenia najsurowszej kary

dyscyplinarnej. Dla porządku sprawy te zostały pogrupowane: według kryterium podobieństwa stanów faktycznych, a w dalszej kolejności – wagi przewinień (pod kątem rangi naruszenia obowiązującego porządku prawnego), następnie rodzaju przewinienia służbowego.

Najliczniejszą grupę stanowią sprawy, w których sędziowie ukarani zostali za to, że prowadzili po drogach publicznych pojazdy mechaniczne, będąc w stanie po spożyciu alkoholu (sprawy nr 1, 2, 15, 16 i 17).

Pierwsza sprawa, ujęta w katalogu (nr 1) zakończyła się orzeczeniem reformatoryjnym. Złagodzone wymiar kary dyscyplinarnej choć w tej sprawie Minister Sprawiedliwości wnosił o złożenie sędziego z urzędu. Sąd Najwyższy trafnie wskazał w uzasadnieniu swego orzeczenia, że katalog kar dyscyplinarnych ukształtowany został według abstrakcyjnie ujętego stopnia dolegliwości: od kary najłagodniejszej do najsurowszej. Sąd Najwyższy uznał, iż to wskazuje sądowi dyscyplinarnemu na ustawowe preferencje w wymiarze kary dyscyplinarnej, zaś rzeczą tego sądu jest wyważenie w realiach konkretnej sprawy wszelkich okoliczności łagodzących i obciążających. Jest to zatem wyraźne nawiązanie do najbardziej podstawowych zasad ujętych w części ogólnej Kodeksu karnego dotyczących wymiaru kary. Sąd Najwyższy nawiązał także do tej części motywacyjnej rozstrzygnięcia sądu dyscyplinarnego I instancji w której jako okoliczności obciążające wskazano demonstracyjne lekceważenie porządku prawnego przez obwinionego sędziego, zaś okoliczności łagodzące to: zachowanie się obwinionego po popełnieniu czynu (żał i skrucha) oraz dotychczasowy nienaganny przebieg służby. W sprawie uznano za udowodnione prowadzenie przez sędziego pojazdu w stanie po spożyciu 100 ml. wódki.

W sprawie oznaczonej nr 2 orzeczono złożenie obwinionego sędziego z urzędu. W tym przypadku zawartość alkoholu we krwi obwinionego sędziego, w czasie gdy doprowadził on do kolizji drogowej, oscylowała wokół 1,6 promila. Sąd I instancji podkreślił, że czyn sędziego to nie tylko rażące lekceważenie porządku prawnego, ale także daleko idąca nieodpowiedzialność oraz narażenie na niebezpieczeństwo innych uczestników ruchu. Sąd potraktował fakt spowodowania przez sędziego kolizji w stanie nietrzeźwości jako okoliczność obciążającą wskazując jednocześnie, że swoim

zachowaniem obwiniony wyczerpał znamiona umyślnego przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. Sąd zwrócił uwagę na osiągnięcia zawodowe obwinionego (jego awanse oraz pozytywną opinię służbową), jednak za decydujący dla wymiaru kary uznał znaczny stopień zawinienia obwinionego wyrażający się stwierdzonym u niego wysokim stężeniem alkoholu we krwi, preferowanie własnej wygody podróżowania kosztem naruszenia porządku prawnego i bezpieczeństwa innych uczestników ruchu oraz negatywny społeczny wydzźwięk popełnionego przez sędziego przewinienia. Sąd Najwyższy podzielił tę argumentację podkreślając, że popełnienie przez sędziego umyślnego przestępstwa będącego wyrazem rażącego lekceważenia porządku prawnego skutkuje utratą kwalifikacji do sprawowania urzędu sędziego, niezależnie od oceny jego wcześniejszej służby. Znamionym jest w tym przypadku, że mimo, iż fakt popełnienia przez sędziego przestępstwa nie został w dacie orzekania stwierdzony prawomocnym wyrokiem sądu powszechnego, sądy dyscyplinarne obu instancji dokonały w sprawie dyscyplinarnej samodzielnej oceny prawnego – karnej zachowania obwinionego.

Sprawa ujęta w tabeli pod nr 15, przed sądem dyscyplinarnym I instancji zakończyła się wymierzeniem sędziemu kary złożenia z urzędu za to, że bezpośrednio po spowodowaniu kolizji drogowej, ale w czasie poprzedzającym badanie alkotestem, wypił najpierw 200 ml wódki, a podczas trwania tego badania cztery piwa po to, aby ukryć istotną w postępowaniu okoliczność spowodowania kolizji w stanie po użyciu alkoholu. Dla sądu I instancji nie był przy tym tak bardzo istotny poziom stężenia alkoholu we krwi obwinionego w czasie zdarzenia, choć sam fakt prowadzenia pojazdu pod wpływem alkoholu uznał za bezsporny i wymagający reakcji karnej. Sąd jako wysoce naganne potraktował też zachowanie obwinionego po kolizji uznając je za niegodne sędziego, zaś całość postępowania obwinionego – jako zasługujące na najsurowszy wymiar kary dyscyplinarnej. Sąd Najwyższy umorzył postępowanie w tej sprawie ze względu na upływ terminu przedawnienia karalności przewinienia dyscyplinarnego. Czyn przypisany wyczerpał bowiem jedynie znamiona wykroczenia. Sąd Najwyższy zaznaczył przy tym, że umorzenie to nie jest równoznaczne z wydaniem wyroku uniewinniającego dla którego w niniejszej sprawie brak byłoby jakichkolwiek podstaw.

W sprawie o numerze porządkowym 16, Sąd Najwyższy wydał – wskutek odwołania złożonego na niekorzyść obwinionego przez Ministra Sprawiedliwości – orzeczenie reformatoryjne. Zmienił wyrok w ten sposób, że zamiast orzeczonej kary przeniesienia na inne miejsce służbowe wymierzył obwinionemu karę złożenia sędziego z urzędu. Sąd Najwyższy stwierdził, że popełnienie umyślnego przewinienia dyscyplinarnego stanowiącego rażące naruszenie porządku prawnego, skutkuje utratą kwalifikacji do sprawowania urzędu sędziego. Na uwagę zasługuje tutaj położenie przez Sąd Najwyższy nacisku na umyślność działania oraz „rażące naruszenie porządku prawnego” jako przesłanki wymierzenia najsurowszej kary dyscyplinarnej. Sędzia prowadził samochód, będąc w stanie nietrzeźwości (1.96 promila alkoholu we krwi), co w świetle Kodeksu karnego stanowi przestępstwo. I choć Sąd Najwyższy nie wyartykułował wprost takiego poglądu to uznał jednak, że charakter i waga popełnionego przewinienia dyscyplinarnego przesądzają o tym, że kara wymierzona przez sąd I instancji jest rażąco łagodna i jedyną adekwatną karą będzie złożenie sędziego z urzędu.

W tym miejscu wypada zatrzymać się nad zagadnieniem procesowym powstałym w związku z orzekaniem reformatoryjnym w przypadku uwzględnienia środka odwoławczego wniesionego na niekorzyść obwinionego, w którym odwołujący domaga się orzeczenia kary najsurowszej. Wówczas to okaże się, że jeśli w aspekcie gradacji systemu kar postawimy znak równości pomiędzy karą dożywotniego pozbawienia wolności, a karą dyscyplinarną złożenia sędziego z urzędu – przyjmując, że obie te kary mają wspólny mianownik najwyższej surowości – to wówczas, zgodnie z art. 454 § 3 k.p.k., zaostrenie kary polegające na orzeczeniu przez sąd odwoławczy złożenia sędziego z urzędu okazuje się być niemożliwe. Tymczasem w orzecznictwie Sądu Najwyższego w sprawach dyscyplinarnych ta reguła nie obowiązuje. Jak bowiem wynika ze sporządzonego zestawienia, dwukrotnie (sprawy nr 13, 16) doszło do zmiany wyroku przez Sąd Najwyższy i orzeczenia kary najsurowszej. Na taki stan rzeczy rzutuje w znacznej mierze specyfika postępowania dyscyplinarnego. Przepisy k.p.k. stosuje się doń „odpowiednio” (art. 128 usp). Niewątpliwie istota kary dożywotniego pozbawienia wolności, choćby w zakresie jej skutków oraz wyjątkowości w całym systemie prawa karnego determinuje ustawodawcę do

stanowienia szczególnych rygorów jej orzekania. Tych rygorów nie ma jednak potrzeby stosować w pełnej rozciągłości w postępowaniu dyscyplinarnym. W tym kontekście wystarczy choćby wskazać, że sama rozległość postępowania i materiału dowodowego w postępowaniu karnym o przestępstwo zagrożone karą najsurowszą jest zgoła inna niż w postępowaniu dyscyplinarnym, gdzie w zasadzie w każdej instancji możliwe jest zbadanie dowodów z zachowaniem reguł fair trial.

Sprawa oznaczona nr 17 również dotyczy sędziego, który prowadził pojazd w stanie nietrzeźwości (wartość oscylująca w granicach 1,8 promila alkoholu w wydychanym powietrzu). W tym przypadku jednak sądy obu instancji były zgodne co do tego, że wystarczająco surową karą dla obwinionego będzie przeniesienie go na inne miejsce służbowe. W świetle wcześniej analizowanych spraw orzeczenie takie stanowi pewien wyłom. Charakterystyczne przy tym jest, że dla uzasadnienia zastosowania orzeczonej kary dyscyplinarnej sąd I instancji posługiwał się argumentacją zakotwiczoną w zasadach wymiaru kary z części ogólnej k.k. Dostrzegając bowiem wagę strony przedmiotowej czynu – przede wszystkim dużą zawartość alkoholu we krwi obwinionego – zwracał uwagę także na elementy strony podmiotowej, uznając je za szczególnie istotne. Wśród nich wskazywał na pozytywne cechy osobowości obwinionego, zasługi i osiągnięcia na polu zawodowym (m.in. wyróżnienie medalem *Lex Veritas Justitia* z rąk Ministra Sprawiedliwości). Na centralnym miejscu wśród okoliczności łagodzących postawił bardzo trudną sytuację życiową obwinionego która doprowadziła do zachowania będącego w ocenie sądu zdarzeniem incydentalnym i absolutnie wyjątkowym, wynikającym z niekorzystnego splotu szeregu okoliczności. Wskazany w odwołaniu Ministra Sprawiedliwości fakt, że zachowanie sędziego wyczerpywało znamiona przestępstwa z art. 178 a § 1 k.k. nie uzasadniał zdaniem Sadu Najwyższego orzeczenia najsurowszej kary dyscyplinarnej. Sąd Najwyższy podniósł, że kodeks karny różnicuje ciężar gatunkowy przestępstwa granicami przewidzianej kary, zatem zagrożenie czynu z art. 178a § 1 k.k. karą do dwóch lat pozbawienia wolności przesądza, że czyn ten nie należy do przestępstw najpoważniejszych, a nadto został popełniony w okolicznościach, które pozwalają na łagodniejsze potraktowanie jego sprawcy. Nasuwa się zatem pytanie, jak poważnego przestępstwa umyślnego musiałby dopuścić się sędzia, aby (pozostając na bazie tego

rozumowania) uznano, że zachowanie jego uchybia godności urzędu, w sprawowaniu którego poszanowanie prawa jest przecież kwestią absolutnie zasadniczą.

Kolejną grupę stanowią sprawy, w których przewinienia sędziów miały postać szczególnie ciężkich naruszeń prawa (nr 4, 12 i 18). W sprawie nr 4 asesor sądowy został złożony z urzędu za bezprawną zmianę treści dwóch wydanych wcześniej orzeczeń. Niezależnie od prawno – karnej oceny takiego zachowania sądy uznały, że postępowanie takie godzi w stabilność orzeczeń wydawanych w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej, oraz świadczy o nieznajomości przez ukaranego przepisów prawa mogących mieć zastosowanie w procesie naprawienia popełnionych błędów. W uzasadnieniu Sąd Najwyższy, utrzymując w mocy wyrok wymierzający karę najsurowszą stwierdził, że przewinienia popełnione przez obwinionego asesora oraz jego postawa w toku postępowania wskazują, że nie ma on „odpowiednich predyspozycji” do wykonywania zawodu sędziego.

Sprawa o numerze 12 dotyczy bezprawnego rozporządzenia przez sędziego mieniem w postaci zabytkowej szafy należącej do podległej mu jednostki organizacyjnej sądownictwa. Obwiniony zbył ją za kwotę 40.000.000. „starych” złotych, po czym kwotę tą przywłaszczył. Takie zachowanie sędziego zostało w postępowaniu dyscyplinarnym ocenione jednoznacznie negatywnie i sędzia został złożony z urzędu. Sąd I instancji uznał, że czyn obwinionego motywowany chęcią osiągnięcia korzyści majątkowej kosztem majątku Sądu, nad którym pieczę mu powierzono jest szczególnie społecznie szkodliwy. Sąd Najwyższy uznał linię obrony obwinionego za nieprzekonywującą zwłaszcza w zakresie wyjaśnień, że pieniądze uzyskane ze sprzedaży szafy przeznaczył na zakup sprzętu i materiałów biurowych dla sądu. W omawianej sprawie sądy obu instancji w zasadzie nie nawiązywały do problematyki prawno – karnej, poza stwierdzeniem faktu przywłaszczenia kwot uzyskanych ze sprzedaży składnika majątku sądu. Nie ulega jednak wątpliwości, że czyn sędziego wyczerpuje dyspozycje co najmniej dwóch przepisów karnych, to jest art. 231 § 1 k.k. – przekroczenie uprawnień przez funkcjonariusza publicznego i działanie na szkodę interesu publicznego oraz art. 284 § 1 k.k. – przywłaszczenie cudzej rzeczy ruchomej.

Zwrócenia uwagi wymaga sprawa sygnowana w tabeli numerem 18. Na tle powyżej analizowanych przypadków charakteryzuje się zauważalnym odstępstwem Sądu Najwyższego od ugruntowanej linii orzecznictwa dyscyplinarnego sprowadzającej się do tego, że za przewinienie dyscyplinarne noszące jednocześnie znamiona przestępstwa umyślnego wymierza się karę najsurowszą. Sąd I instancji tak właśnie postąpił, oceniając zachowanie obwinionej sędzi polegające na sfałszowaniu wyroku w kategoriach najcięższego z przewinień dyscyplinarnych, jednakże Sąd Najwyższy wyraził w tej kwestii pogląd odmienny. Zmieniając zaskarżony wyrok wymierzył obwinionej karę przeniesienia na inne miejsce służbowe. Warto przytoczyć najważniejsze stwierdzenia zawarte w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego, aby prześledzić motywy takiej decyzji. Przede wszystkim Sąd Najwyższy nie negując tego, że obwinionej przypisano przewinienie służbowe zawierające znamiona przestępstwa – co ocenił jako czyn niosący duży ładunek społecznej szkodliwości – stwierdził jednocześnie, że w odniesieniu do obwinionej jest to jedyna okoliczność obciążająca mająca wpływ na wymiar kary. Wyrażając taki pogląd Sąd rozważał, czy okoliczność ta była na tyle istotna, że przemawiała za wymierzeniem obwinionej najsurowszej kary dyscyplinarnej. Sąd Najwyższy skupił się na analizie przyczyn, które skłoniły obwinioną do niewłaściwego postąpienia uznając, że kierowała się ona chęcią usunięcia stanu niezgodnego z prawem i sporządzenia orzeczenia prawidłowego. Wydaje się jednak, że Sąd Najwyższy zbyt pochopnie przyjął za okoliczność łagodzącą, że obwiniona w swoim postępowaniu kierowała się źle pojętą dbałością o dobre imię sędziego. Sąd Najwyższy nie dostrzegł bowiem, że w istocie obwiniona dbała przede wszystkim o własne dobre imię. Dążąc zaś w tym celu do ukrycia stanu niezgodnego z prawem, umyślnie dopuściła się znacznie poważniejszego bezprawia. Sąd Najwyższy milczy także na temat oceny kwalifikacji merytorycznych i etycznych sędziego, który nie podejmuje legalnych działań w celu naprawienia swojego błędu.

Kolejna grupa spraw podlegających omówieniu dotyczy nagannych zachowań sędziów pod wpływem alkoholu (sprawy o nr 3, 9, 14). W pierwszej ze spraw (nr 3) sędzia będąc pod wpływem alkoholu wywołał awanturę w lokalu gastronomicznym, szarpiąc się z właścicielem, pracownikami ochrony i policjantami, wypowiadając także groźby użycia broni palnej. Sąd dyscyplinarny I instancji uznał, że fakt działania

sędziego pod wpływem alkoholu był oczywisty, podobnie jak naruszanie nietykalności cielesnej poszczególnych osób oraz wypowiedanie pod ich adresem gróźb. Wskazał przy tym na fakt, że naganne zachowanie sędziego miało miejsce w obecności wielu osób, oraz że nie był to pierwszy tego rodzaju „wyczyn” obwinionego. Uznał także, iż doszło do oczywistego uchybienia godności urzędu sędziego. Jako adekwatną w tym przypadku karę, orzekł przeniesienie sędziego na inne miejsce służbowe. Sąd Najwyższy rozpoznając środek odwoławczy wniesiony przez Krajową Radę Sądownictwa, która domagała się złożenia sędziego z urzędu wskazując m.in. na bezkrytyczny stosunek sędziego do jego nagannych zachowań, ocenił zachowanie sędziego w sposób jednoznacznie negatywny, (nie wskazał w zasadzie żadnej okoliczności łagodzącej). Mimo to Sąd Najwyższy uznał, że orzeczona wobec sędziego kara przeniesienia na inne miejsce służbowe jest wybitnie dotkliwa i przez to współmierna do wagi przewinienia, zaś dolegliwość jej może być nadto zwiększona przez Ministra Sprawiedliwości w toku jej realizacji (chodziło zapewne o to, że wyłącznie w gestii Ministra leży określenie sądu, do którego skazany sędzia ma być przeniesiony, a miejsce to może być np. bardzo odległe).

Zachowanie sędziego będące przedmiotem postępowania dyscyplinarnego ujętego w sprawie nr 9 miało postać wprawienia się sędziego w stan nietrzeźwości w toku wykonywania obowiązków służbowych, co doprowadziło do poważnych zakłóceń w wykonywaniu przez niego czynności sędziowskich. Sądy obu instancji krytycznie oceniły zachowanie sędziego uznając, że w stopniu rażącym uchybił on powadze sprawowanego urzędu, gdyż pełnił obowiązki będąc pod wpływem alkoholu, a także jego stan nietrzeźwości był widoczny dla osób przebywających w sądzie. Sądy zwróciły uwagę zarówno na okoliczności podmiotowe jak i przedmiotowe przewinienia sędziego, nie tracąc przy tym z pola widzenia samokrytycznej oceny postępowania przez sędziego oraz całego kompleksu uwarunkowań natury osobistej i rodzinnej (włącznie z faktem, że po zdarzeniu będącym przyczyną postępowania dyscyplinarnego sędzia poddał się leczeniu odwykowemu). Sąd Najwyższy ustosunkowując się do odwołania Ministra Sprawiedliwości, domagającego się wymierzenia obwinionemu kary złożenia z urzędu wskazał, że dla wymierzenia tej kary konieczne jest skumulowanie się w zachowaniu sędziego okoliczności

obciążających o charakterze podmiotowym i przedmiotowym. W tym kontekście Sąd Najwyższy zwrócił uwagę, że obwiniony sędzia podjął systematyczne leczenie odwykowe oraz bardzo zaangażował się w pracę zawodową. W końcowej części uzasadnienia Sąd Najwyższy podkreślił, że orzeczona wobec sędziego kara nie ma cech rażącej niewspółmierności, dlatego należało utrzymać w mocy wyrok sądu I instancji.

Sprawa o nr 14 dotyczy zdarzenia znacznie bardziej drastycznego niż opisane powyżej, co łatwo wywnioskować choćby z treści zarzutów ujętych w załączonej tabeli. W omawianym przypadku wpływ problemu alkoholowego na jakość pracy obwinionego oraz negatywne oddziaływanie jego zachowań na dobre imię zawodu sędziego przybrało rozmiary wręcz dramatyczne. Sędzia nie tylko orzekał w stanie nietrzeźwości, lecz również w związku ze stwierdzonym zespołem zależności alkoholowej dopuścił się szeregu poważnych uchybień służbowych. Nawet systematyczna kontrola trzeźwości sędziego przez prezesa sądu ażeby „wyzbyć się podejrzeń o spożywanie alkoholu w godzinach pracy” okazała się nieskuteczna. Sąd dyscyplinarny I instancji podkreślił zatem, że w niniejszej sprawie istotnym było przede wszystkim to, iż obwiniony orzekał pod wpływem alkoholu, zaś przekonanie swoje w tym względzie sąd oparł na zeznaniach świadków. W omawianym przypadku sądy dyscyplinarne obu instancji były zgodne co do konieczności orzeczenia kary złożenia sędziego z urzędu. Sąd Najwyższy stwierdził nadto, że orzeczona wobec obwinionego kara dyscyplinarna jest współmierna do stopnia jego zawinienia, wagi przewinień i stopnia ich społecznej szkodliwości.

Kolejna grupa spraw dotyczy przewinień służbowych związanych z przypadkami rażącej obrazą prawa procesowego przez obwinionych, w tym spowodowaniu nieuzasadnionej przewlekłości w rozpoznawaniu przydzielonych spraw oraz nieterminowości sporządzania uzasadnień. Grupa ta obejmuje sprawy oznaczone w tabeli numerami 5, 6, 8, 10 i 19. Sprawy te zostaną omówione w sposób zbiorczy, ze wskazaniem na różnice w ocenie poszczególnych uchybień pod względem ich wpływu na wymiar kary dyscyplinarnej. Najłagodniejszą z kar orzeczonych w tej grupie spraw okazała się kara upomnienia (nr 19). W przedmiotowej sprawie obwiniony asesor nie sporządził uzasadnień w dwóch

sprawach karnych, zaś w jedenastu sporządził je po upływie trzech miesięcy, a nadto w trzech sprawach cywilnych doprowadził do blisko półrocznej przewlekłości. Krajowa Rada Sądownictwa podnosząc rażąco łagodność orzeczonej kary domagała się złożenia asesora z urzędu. Sąd Najwyższy podzielił jednak stanowisko sądu I instancji o zaistnieniu w przypadku obwinionego szeregu okoliczności łagodzących, związanych głównie z sytuacją osobistą obwinionego (ciężka choroba i śmierć matki) uznając orzeczoną karę za łagodną, lecz nie za łagodną w stopniu rażącym. Nie bez znaczenia dla rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie pozostawał zapewne fakt, że w toku postępowania obwiniony został zwolniony ze służby przez Ministra Sprawiedliwości.

Karę nagany wymierzył sąd dyscyplinarny I instancji w przypadku obwinionej, która z obrazą art. 329 k.p.c. zaniechała sporządzenia uzasadnień w 17 sprawach cywilnych (nr 6). Wskutek odwołań Ministra Sprawiedliwości i Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, domagających się orzeczenia kary najsurowszej oraz wobec dalszego braku aktywności obwinionej w kierunku usunięcia wskazanych uchybień służbowych, Sąd Najwyższy zaostrzył karę wymierzoną obwinionej sędzi orzekając przeniesienie na inne miejsce służbowe. Sąd Najwyższy stwierdził przy tym, że powstanie kolejnych znaczących zaległości w pracy sędziego oraz dalsze zaniechanie obowiązku terminowego uzasadniania orzeczeń świadczy o lekceważącym stosunku obwinionej do wykonywanej pracy i potwierdza wysuniętą w odwołaniach tezę, że wymierzona obwinionej kara nie spełnia zamierzonych celów wychowawczych i zapobiegawczych. Warto w tym miejscu zwrócić uwagę, że Sąd Najwyższy stwierdzając nieskuteczność kary nagany przesądził w istocie o nieskuteczności środka z przeważającym elementem dyscyplinującym – porządkowym. Tym samym Sąd Najwyższy uznał, że waga już popełnionych przewinień oraz brak efektów orzeczonej w I instancji kary uzasadnia zastosowanie środka o zdecydowanie bardziej zaakcentowanym elemencie represyjnym zwłaszcza, że kara przeniesienia na inne miejsce służbowe stanowi swego rodzaju „ostatnie ostrzeżenie” przed definitywnym złożeniem sędziego z urzędu w przypadku nieskuteczności i tej kary. W sprawie o numerze 10 Sąd Najwyższy wydał wyrok kasatoryjny i uchylił orzeczenie sądu dyscyplinarnego I instancji mocą którego wymierzono karę złożenia sędziego z

urzędu. Sąd ten ustalił, że obwiniony w okresie objętym zarzutem sporządził uzasadnienia w 22 sprawach z czego w osiemnastu nastąpiło to z rażącą przewlekłością (w sześciu sprawach ponad 5 miesięcy a w dwóch ponad dwa lata i 4 miesiące). Nadto do dnia wyrokowania w postępowaniu dyscyplinarnym nie zostały sporządzone uzasadnienia w dwóch sprawach karnych, zaś obwiniony nie wskazał terminu oddania tych uzasadnień. Doprowadziło to do przedawnienia karalności części czynów w jednej ze spraw. Obwiniony nie zaprzeczał faktom przemawiającym na jego niekorzyść, a opóźnienia w sporządzaniu uzasadnień tłumaczył przeciążeniem pracą oraz złym stanem zdrowia. Jednakże sąd I instancji uznał, że stan zdrowia sędziego nie zwalnia go od odpowiedzialności, ponieważ w okresie objętym wyrokowaniem wypełniał inne czynności sędziego, a waga uchybień i ich skutki uzasadniały najsurowszą karę dyscyplinarną. Sąd Najwyższy rozpoznając odwołanie wskazał jednak na podnoszone przez obwinionego problemy związane z pogarszającym się stanem jego zdrowia. Sąd Najwyższy uznał, że wyjaśnienia te wyraźnie zmierzają do wykazania przez obwinionego, że czynnik woli zdeterminowany schorzeniami diabetologicznymi, wyłączał zdolność do sprostania obowiązkom służbowym w okresie objętym zarzutem. Sąd Najwyższy stwierdził, że „zgodnie z przepisem art. 107 § 1 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych sędzia ponosi odpowiedzialność dyscyplinarną za przewinienia służbowe w tym za oczywistą i rażącą obrazę przepisów prawa oraz za uchybienie godności urzędu. Ustalone przez Sąd Apelacyjny Sąd Dyscyplinarny wypadki naruszenia terminu sporządzenia uzasadnienia wyroku określonego w art. 423 § 1 k.p.k. nie budzą wątpliwości pod kątem kwalifikacji jako rażącej obrazę prawa. Nie wystarcza to jednak do wymierzenia kary dyscyplinarnej, skoro przyjmuje się powszechnie, że jest to odpowiedzialność typu karnego, a zatem wymaga ustalenia również przesłanki winy, ustalonej według zasad kodeksu karnego, który w art. 31 § 1 wymienia chorobę psychiczną, upośledzenie umysłowe lub inne zakłócenia czynności psychicznych jako przyczyny mogące znosić zdolność rozpoznania znaczenia czynu lub pokierowania swoim postępowaniem, a tym samym wyłączające winę”. Dalej Sąd Najwyższy stwierdził, iż ujawnione w toku postępowania okoliczności uzasadniały istnienie wątpliwości, czy obwiniony w okresie objętym zarzutami doznawał zaburzeń czynności psychicznych wpływających

na zdolność kierowania swoim postępowaniem co do należytego wypełniania obowiązków służbowych sędziego w zakresie objętym zarzutem dyscyplinarnym. Dla wyjaśnienia tych wątpliwości konieczne zaś są wiadomości specjalne dlatego zgodnie z art. 202 § 1 k.p.k. należało zasięgnąć opinii co najmniej dwóch biegłych lekarzy psychiatrów. W ocenie Sądu Najwyższego „istnienie podstaw do powzięcia wątpliwości, o których wyżej mowa wymagało również udziału obrońcy obwinionego w postępowaniu. Jak stwierdził bowiem Sąd Najwyższy w wyroku z 10 sierpnia 2000 r. sygn. III KKN 287/00, OSNKW 2000/9-10/86, naruszenie art. 79 § 1 pkt 3 i § 3 k.p.k. ma miejsce nie tylko wówczas, gdy rozprawa przeprowadzona została bez udziału obrońcy, pomimo iż sąd powziął wątpliwość co do poczytalności oskarżonego, ale także wtedy, gdy w świetle materiałów zgromadzonych w sprawie powinien był taką wątpliwość powziąć.” Sąd Najwyższy dostrzegł zatem w powyższych uchybieniach bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. co skutkowało uchyleniem orzeczenia i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania.

Sprawy o numerach 5 i 8 zakończyły się utrzymaniem w mocy orzeczeń wymierzających karę dyscyplinarną złożenia sędziego z urzędu. Przypadki te z racji podobieństwa warto omówić łącznie. W obydwu sprawach sędziowie dopuścili się przewinień służbowych polegających na niepodejmowaniu czynności w przydzielonych sprawach co doprowadziło do ich przewlekłości – przy czym w jednym z postępowań dotyczyło to aż 1700 spraw – opuszczania wyznaczonych wokand, oraz nieterminowości sporządzania uzasadnień (nr 8) sięgającej nawet dwóch i pół roku oraz dotyczącej łącznie ponad dwudziestu spraw w których zapadły wyroki i postanowienia. Sąd Najwyższy stwierdził (nr 5), że nieusprawiedliwiona przewlekłość w rozpoznawaniu sprawy ma niekorzystny oddźwięk społeczny. Narusza krajowy standard konstytucyjny (art. 45 ust 1 Konstytucji) i międzynarodowy (art. 6 ust 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności), zaś jej negatywne skutki mogą być dla stron nieodwracalne. Sąd Najwyższy uznał, że już tak znaczna ilość spraw, w których doprowadzono do przewlekłości postępowania uzasadnia orzeczenie kary najsurowszej. Przedmiotem postępowania sprawie nr 8 były drastyczne opóźnienia i zaniechania w sporządzaniu uzasadnień. Jednocześnie sędzia,

który dopuścił się tych uchybień, badany przez lekarza ZUS celem ustalenia zdolności do pełnienia obowiązków sędziego, został uznany za całkowicie zdolnego do ich pełnienia. Sąd I instancji stanął na stanowisku, że przekroczenie terminów sporządzania uzasadnień było zawinione przez sędziego, bowiem w świetle całokształtu okoliczności nie można przyjąć aby był on nadmiernie obciążony pracą, względnie aby warunki pełnienia służby, sytuacja osobista albo stan zdrowia usprawiedliwiały tak istotne uchybienia. Sąd Najwyższy oceniając postępowanie obwinionego stwierdził przy tym, że: „odwołując się do dorobku prawa karnego należy stwierdzić, że pojęcie winy zawiera dwa elementy składowe: obiektywny i subiektywny. Element obiektywny oznacza niezgodność zachowania z obowiązującymi normami postępowania. Element subiektywny dotyczy stosunku woli i świadomości działającego do swojego czynu. Najkrócej rzecz ujmując, winę można przypisać tylko wtedy, kiedy istnieją podstawy do negatywnej oceny zachowania się określonego podmiotu z punktu widzenia obu tych elementów. Taka sytuacja zachodzi w niniejszym przypadku. Takie zachowanie się obwinionego, który nie podejmując żadnych zmian w zakresie stylu pracy wskazującym na ewidentny brak samodyscypliny i dopuszczając do tak rażących przewlekłości zarówno w sporządzaniu uzasadnień wyroków, jak i postanowień, a także zaniedbując wydawanie stosownych zarządzeń w wyniku czego doszło do rażących przewlekłości, wskazuje że obejmował swą wolą, jak i świadomością zarówno znamiona, jak i następstwa swego zachowania. Wina obwinionego w świetle całokształtu okoliczności nie budzi wątpliwości. Jeżeli chodzi o stopień społecznej szkodliwości czynów przypisanych obwinionemu, to (...) należy ocenić jako znaczny, jeżeli się uwzględni kryteria zarówno podmiotowe jak i przedmiotowe, a więc rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar wyrządzonej szkody (uszczerbek dla wymiaru sprawiedliwości) sposób i okoliczności popełnionego przewinienia oraz wagę naruszonych obowiązków podstawowych w pracy sędziego.”

W sprawach o numerach 7 i 11 doszło do przewinień służbowych sędziów polegających na angażowaniu się w dodatkową działalność poza wymiarem sprawiedliwości – w tym i gospodarczą, naruszeniu art. 90 u.s.p. oraz zachowań natury obyczajowej godzących w dobre imię sędziego (dwa ostatnie przewinienia tylko w

sprawie nr 7). W sprawie o numerze 11 Sąd Najwyższy Sąd Dyscyplinarny – rozpoznając m.in. odwołanie Ministra Sprawiedliwości domagającego się orzeczenia kary najsurowszej – wydał orzeczenie kasatoryjne. W sprawie tej w I instancji orzeczono wobec sędziego karę nagany za to, że bez wymaganej zgody podjął się pełnienia funkcji Kanclerza w prywatnej szkole wyższej. Jako podstawę uchylenia orzeczenia sądu I instancji Sąd Najwyższy wskazał brak spójności pomiędzy rozstrzygnięciem przyjętym w wyroku, a jego uzasadnieniem wynikający z tego, że w istocie sprawa została rozpoznana z przekroczeniem granic zarzutu przedstawionego we wniosku Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego.

Sprawa nr 7 także w pierwszym „obiegu” procesowym zakończyła się uchyleniem wyroku sądu dyscyplinarnego I instancji oraz przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania temu sądowi. Sąd wymierzył obwinionemu sędziemu karę najsurowszą uznając, że co prawda czyn polegający na obrazie art. 86 § 3 pkt 5 u.s.p. przedawnił się, lecz fakt nie poinformowania właściwego prezesa sądu o toczących się sprawach cywilnych w których sędzia ten brał udział, oraz pozostałe kwestie obyczajowe (patrz tabela) doprowadziły do uchybienia godności urzędu sędziego i uzasadniały orzeczenie kary złożenia sędziego z urzędu. Sąd Najwyższy uznał zasadność zarzutu obrazy przez sędziego art. 90 u.s.p. polegającej na tym, że nie powiadomił on niezwłocznie Prezesa Sądu Okręgowego o toczących się sprawach cywilnych w których był stroną. Sąd stwierdził jednocześnie, że przewinienie dyscyplinarne opisane w pkt 2 wyroku zostało błędnie zakwalifikowane. Sąd Najwyższy uznał także, że uzasadnione było odwołanie w zakresie zarzutu trzeciego. Stwierdził, że dochodzenie przez sędziego spłaty wierzytelności dopuszczalnymi prawnie środkami – w tym za pomocą powództw cywilnych – nie może być oceniane w kategoriach nadużywania stanowiska sędziego, ani narażania tego stanowiska na szwank. W tym kontekście Sąd Najwyższy uznał, że sąd I instancji w niezadowalający sposób wyjaśnił wszelkie okoliczności sprawy w zakresie ostatniego z zarzutów. Z tychże przyczyn wydał więc orzeczenie o charakterze kasatoryjnym. W finalnej części swego judykatu Sąd Najwyższy zawarł jednak stwierdzenie które nakazuje na chwilę przy nim się zatrzymać. Stwierdził bowiem, że z racji, iż sąd I instancji nie orzekł o karze w odniesieniu do poszczególnych przewinień, wymierzając niejako karę

„łączną” złożenia z urzędu, należało uchylić wyrok w całości. Prawdopodobnie to śladowe nawiązanie do problematyki łączenia kar w postępowaniu dyscyplinarnym było zupełnie niezamierzone, nie mniej jednak oczywiste założenie stosowania zasad wyrażonych w części ogólnej Kodeksu karnego nasuwa pytanie o kwestię łączenia kar dyscyplinarnych.

Prawna niemożność stosowania reguł z art. 85 k.k. do kar dyscyplinarnych wynika z konstrukcji przepisów u.s.p. konkretyzujących podstawy i zakres odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziów. Analiza orzecznictwa sądów dyscyplinarnych wskazuje na istniejącą praktykę wymierzania w jednym postępowaniu odrębnych kar za każde z przewinień pozostających w zbiegu realnym. Jest to praktyka prawidłowa.

Ostatnia ze spraw podlegających omówieniu (nr 13) zakończyła się orzeczeniem reformatoryjnym mocą którego wymierzono obwinionemu asesorowi karę złożenia z urzędu. Analiza zarzutów przedstawionych w tabeli wskazuje, że naruszenie prawa i uchybienie godności urzędu przez asesora miało charakter drastyczny i skutkowało wyrządzeniem poważnej szkody w szeroko pojętym interesie publicznym. Sąd Najwyższy nie podzielił stanowiska sądu I instancji, że wymierzenie kary dyscyplinarnej przeniesienia na inne miejsce służbowe jest w tym przypadku adekwatne do stopnia zawinienia. Podzielając argumentację zawartą w odwołaniu Ministra Sprawiedliwości Sąd ten stwierdził, iż zachowaniem swoim obwiniony asesor nie tylko rażąco uchybił godności sprawowanego urzędu, ale również stracił społeczne zaufanie niezbędne do właściwego wykonywania obowiązków sędziowskich. Sąd podkreślił także naganną postawę obwinionego, który w toku całego postępowania dyscyplinarnego nie dostrzegł w swych poczynaniach niczego niewłaściwego, uznawał swoje decyzje za „merytorycznie słuszne”, a także twierdził, że nie uchybił godności urzędu sędziowskiego *de facto* poświadczając nieprawdę w komisyjnym protokole zniszczenia 23 obrazów. Na tle przytoczonych okoliczności orzeczonej karze wydaje się zatem w pełni uzasadniona. Na marginesie warto zwrócić uwagę na pewien istotny szczegół, który całej sprawie dodawał pikanterii przede wszystkim w aspekcie medialnym. Mianowicie poza wyjaśnieniami samego obwinionego nikt inny

nie był w stanie potwierdzić faktu, że ikony – bo o tego rodzaju obiekty sztuki sakralnej chodzi – rzeczywiście zostały zniszczone poprzez ich spalenie.

Zaprezentowana powyżej analiza dziewiętnastu spraw dyscyplinarnych, których oś stanowi kara złożenia sędziego z urzędu, pozwala stwierdzić, że orzecznictwo sądów dyscyplinarnych nie do końca wypracowało w miarę jednolite reguły orzekania kary najsurowszej. Zauważalną i jak najbardziej prawidłową tendencją jest orzekanie tej kary w sprawach za przewinienia dyscyplinarne zawierające jednocześnie znamiona przestępstwa umyślnego. Na tym tle zwracają jednak uwagę orzeczenia, w których pomimo takiego charakteru przewinienia, sądy wymierzają łagodniejsze kary dyscyplinarne, nadając – jak się wydaje – zbyt duże znaczenie okolicznościom łagodzącym. W konsekwencji dochodzi do sytuacji, w których pomimo iż zachowanie sędziego wyczerpuje także znamiona przestępstwa, kara dyscyplinarna nie odzwierciedla w pełni ujemnego ładunku szkodliwości społecznej jaki niesie ze sobą popełnione przewinienie. Oczywiście przyczyn takiego stanu rzeczy można upatrywać w specyfice samej konstrukcji odpowiedzialności dyscyplinarnej. Dla pociągnięcia sędziego do odpowiedzialności karnej konieczna jest bowiem zgoda sądu dyscyplinarnego podjęta w formie uchwały (art. 80 u.s.p.). W przypadku uzyskania takiej zgody organy ścigania oraz ewentualnie sądy prowadzą klasyczne postępowanie karne, którego przebieg i wynik jest całkowicie niezależny od toczącego się równoległe postępowania dyscyplinarnego. Jednakże ustalenia i wynik postępowania dyscyplinarnego mogą być, jak się wydaje, w pewnej sytuacji uzależnione od rozstrzygnięcia sądu karnego. Nie działa tu zatem w pełni reguła wyrażona w art. 8 § 1 k.p.k. Nie powinno bowiem dochodzić do sytuacji w których pomimo uniewinnienia sędziego od popełnienia przestępstwa w procesie karnym, sąd dyscyplinarny dokonuje niezależnych ustaleń i dochodzi do wniosku, że zachowanie obwinionego stanowi jednak przewinienie dyscyplinarne zawierające znamiona przestępstwa, co skutkować winno orzeczeniem kary najsurowszej. Oczywiście może się okazać, że przewinienie służbowe sędziego, nie wyczerpujące znamion przestępstwa jest na tyle poważnym uchybieniem godności zawodu sędziego, że i tak kara najsurowsza będzie jedynie współmierną karą. Mogą jednak zaistnieć sytuacje, w których jedynie prawomocne rozstrzygnięcie co do odpowiedzialności karnej sędziego za czyn wyczerpujący

znamiona przestępstwa, może przesądzać o pociągnięciu do go odpowiedzialności dyscyplinarnej. W takich sytuacjach „swoista ostrożność” sądów dyscyplinarnych jest zrozumiała.

Przeprowadzona analiza wskazuje na istniejącą tendencję do stosowania przez sądy dyscyplinarne niektórych zasad i instytucji funkcjonujących w części ogólnej Kodeksu karnego. Co prawda nie wszystkie z nich da się zastosować – choćby ze względu na specyfikę postępowania dyscyplinarnego wobec sędziów – to jednak bezsprzecznie represyjny walor kar dyscyplinarnych uzasadnia potrzebę posiłkowania się niektórymi rozwiązaniami z części ogólnej prawa karnego w postępowaniu dyscyplinarnym. W większości uzasadnień zaprezentowano głębokie i wszechstronne rozważania dotyczące podjętych decyzji – zarówno w sferze oceny strony podmiotowej wraz z uwzględnieniem zasad wymiaru kary. Tylko nieliczne z uzasadnień rozstrzygnięć sądów dyscyplinarnych obu instancji należy ocenić, jeśli chodzi o uzasadnianie orzeczeń w zakresie kary, jako schematyczne lub ogólnikowe.

WIESŁAW KOZIELEWICZ
Sędzia Sądu Najwyższego

PIOTR WYPYCH
Asystent sędziego

Warszawa, dnia 20 stycznia 2004 r.

TABELARYCZNY WYKAZ SPRAW DYSCYPLINARNYCH OMÓWIONYCH W OPRACOWANIU

Lp.	Sygn. akt, data orzeczenia S.N.	Treść orzeczenia sądu dyscyplinarnego I instancji (opis czynu, kwalifikacja prawna)	Środki odwoławcze (podmioty odwołujące się, zarzuty zawarte w środkach odwoławczych)	Treść orzeczenia Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego
1	2	3	4	5
1.	SNO 13/02 05.06.02 r.	Sąd Apelacyjny w Łodzi, Sąd Dyscyplinarny wyrokiem z dnia 25 lutego 2002 r. uznał obwinionego sędziego Sądu Rejonowego (...) za winnego tego, że w dniu 13 lipca 2001 r. (...) uchybił godności sprawowanego przez siebie urzędu Sędziego Sądu Powszechnego, w ten sposób, że będąc po spożyciu alkoholu w ilości 100 ml wódki prowadził po drogach publicznych samochód osobowy m-ki „Alfa Romeo” – tj. czynu określonego w art. 107 § 1 u.s.p. z 2001 r. i za tak przypisany czyn, na podstawie art. 109 § 1 pkt 4 u.s.p. z 2001 r., skazał go na karę przeniesienia na inne miejsce służbowe.	<u>1. Minister Sprawiedliwości</u> zarzucił rażąco niewspółmierność orzeczonej kary w stosunku do przypisanego przewinienia służbowego i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez zaostrenie orzeczonej kary i wymierzenie – na podstawie art. 109 § 1 pkt 5 u.s.p. – kary złożenia sędziego z urzędu; <u>2. Obrońca obwinionego:</u> zarzucił rażąco surowość orzeczonej kary, niewspółmierną do popełnionego przewinienia dyscyplinarnego, a polegającą na nierozważeniu zastosowania kar dyscyplinarnych przewidzianych w art. 109 § 1 pkt 1, 2 i 3 u.s.p. ; wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie wobec niego kary łagodniejszej: upomnienia lub nagany.	zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że zamiast wymierzonej obwinionemu kary przeniesienia na inne miejsce służbowe, orzeka karę dyscyplinarną usunięcia z zajmowanej funkcji. Teza: Zastosowanie kary dyscyplinarnej usunięcia z zajmowanej funkcji może nastąpić również wobec sędziego nie pełniącego żadnej funkcji w dacie orzekania.
2.	SNO 27/02 10.09.02 r.	Sąd Apelacyjny Sąd Dyscyplinarny uznał obwinionego sędziego Sądu Okręgowego za winnego tego, że w dniu 7 listopada 2001 r. w stanie nietrzeźwości prowadził samochód marki „Skoda”,	<u>obwiniony sędzia</u> , z powołaniem się na przepis art. 438 pkt 4 k.p.k. zarzucił w odwołaniu rażąco niewspółmierność wymierzonej mu kary dyscyplinarnej na	utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy Teza: Popelnienie przez

Lp.	Sygn. akt, data orzeczenia S.N.	Treść orzeczenia sądu dyscyplinarnego I instancji (opis czynu, kwalifikacja prawna)	Środki odwoławcze (podmioty odwołujące się, zarzuty zawarte w środkach odwoławczych)	Treść orzeczenia Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego
1	2	3	4	5
		czym uchybił godności urzędu sędziego i za przewinienie to na podstawie art. 107 § 1 w zw. z art. 109 § 1 pkt 5 u.s.p. wymierzył karę dyscyplinarną w postaci złożenia obwinionego sędziego z urzędu.	skutek nieuwzględnienia przez Sąd Apelacyjny jego dotychczasowej niekaralności dyscyplinarnej, przyznania się do winy, przebaczenia pokrzywdzonej, poniesienia przez odwołującego się innych dotkliwych konsekwencji popełnionego czynu w postaci usunięcia z funkcji rzecznika prasowego, co stanowi samoistną karę dyscyplinarną, oraz pozbawienia od ośmiu miesięcy 50% płacy, jak też przyjętej kwalifikacji czynu, jako nie stanowiącego przewinienia służbowego. Wskazując na powyższe odwołujący się wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez wymierzenie mu kary przeniesienia na inne miejsce służbowe.	sędziego umyślnego przestępstwa, będące wyrazem rażącego lekceważenia porządku prawnego skutkuje – z przyczyn uprzednio wskazanych – utratę kwalifikacji do sprawowania urzędu sędziego, niezależnie od oceny jego wcześniejszej służby.
3.	SNO 36/02 14.11.02 r.	Sąd Apelacyjny w Krakowie - Sąd Dyscyplinarny wyrokiem z dnia 7.06.2002 r. uznał obwinionego sędziego Sądu Rejonowego (...) za winnego popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, dokonanego w ten sposób, iż w dniu 1 kwietnia 2001 r., przebywając na zapleczu lokalu gastronomicznego, nie podporządkował się żądaniu właściciela tegoż lokalu, a następnie pracowników Agencji Ochrony Osób i Mienia oraz interweniujących funkcjonariuszy policji opuszczenia przez niego lokalu, znieważając przy tym pracowników wspomnianej wyżej Agencji, wypowiadając pod ich adresem groźby użycia broni	<u>1. Krajowa Rada Sądownictwa</u> zarzuciła rażącą niewspółmierność wymierzonej kary w sytuacji, gdy okoliczności sprawy, a zwłaszcza agresywne zachowanie obwinionego, stan jego nietrzeźwości, fakt grożenia użyciem broni, bezkrytyczny stosunek do własnego postępowania uzasadniają wniosek o wymierzenie kary złożenia sędziego z urzędu. <u>2. Obwiniony sędzia</u> zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na uznaniu, iż	utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok; kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa Teza: Przy wykonywaniu kary dyscyplinarnej przeniesienia na inne miejsce służbowe Minister Sprawiedliwości nie jest skrzepowany w wyznaczaniu sędziemu nowego miejsca służbowego.

<i>Lp.</i>	<i>Sygn. akt, data orzeczenia S.N.</i>	<i>Treść orzeczenia sądu dyscyplinarnego I instancji (opis czynu, kwalifikacja prawna)</i>	<i>Środki odwoławcze (podmioty odwołujące się, zarzuty zawarte w środkach odwoławczych)</i>	<i>Treść orzeczenia Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego</i>
1	2	3	4	5
		palnej i dopuszczając się naruszenia nietykalności cielesnej (...) pracownika Agencji Ochrony Osób i Mienia przez odpychanie go i szarpanie za ubranie. Przyjmując, iż opisane przewinienie dyscyplinarne wyczerpuje dyspozycję art. 107 § 1 u.s.p. wymierzył obwinionemu na podstawie art.109 § 1 pkt 4 tej ustawy karę dyscyplinarną przeniesienia na inne miejsce służbowe.	krytycznego dnia dopuścił się zarzucanego przewinienia dyscyplinarnego - na podstawie sprzecznych zeznań świadków - Zarzucił też bezzasadną dyskwalifikację zeznań innych świadków. Nadto zarzucił rażąca niewspółmierność wymierzonej kary do wagi zarzucanego mu przewinienia dyscyplinarnego. W konkluzji wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie.	
4.	SNO 43/02 28.11.02 r.	Wyrokiem z dnia 10 września 2002 r., sygn. akt (...) Sąd Apelacyjny uznał obwinionego, asesora Sądu Rejonowego, za winnego popełnienia następujących przewinień służbowych: zmiany wyroku z dnia 27 lutego 2002 r. w sprawie sygn. akt (...) poprzez przepisanie jego treści i dopisanie „powództwo oddala” oraz zmiany wyroku z dnia 20 lutego 2002 r. w sprawie sygn. akt (...) poprzez przepisanie jego treści i w miejsce zasądzonych od C.(...) S.(...) I.(...) T.(...) C.(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością na rzecz „I.(...)” Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwoty 1 000 zł tytułem zwrotu kosztów procesu wpisanie kwoty 1 655,50 zł. Za wskazane przewinienia służbowe, których popełnienia obwiniony nie kwestionował, Sąd Apelacyjny wymierzył obwinionemu karę złożenia z urzędu. Jako podstawę prawną Sąd Apelacyjny wskazał art. 109 § 1 pkt 5 w zw. z art. 136 § 2 u.s.p.	<u>Obwiniony asesor sądowy</u> zarzucił, że wymierzona kara jest niewspółmierna do jego przewinień. Podniósł także, że wydalenie ze służby pozbawia go szansy wykazania, że będzie w przyszłości pełnił należycie obowiązki asesora, a w przyszłości sędziego.	utrzymuje w mocy wyrok w zaskarżonej części Teza: Dokonywanie zmian w wydanym wyroku w trybie nieprzewidzianym w obowiązującym stanie prawnym godzi w powagę wymiaru sprawiedliwości, a także prowadzi do podważenia zaufania obywateli do organów sprawujących wymiar sprawiedliwości.

Lp.	Sygn. akt, data orzeczenia S.N.	Treść orzeczenia sądu dyscyplinarnego I instancji (opis czynu, kwalifikacja prawna)	Środki odwoławcze (podmioty odwołujące się, zarzuty zawarte w środkach odwoławczych)	Treść orzeczenia Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego
1	2	3	4	5
5.	SNO 56/02 21.01.03 r.	We wniosku z dnia 25.03.2002 r. o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej w stosunku do sędziego Sądu Rejonowego (...) Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego zarzucił temu sędziemu oczywistą i rażącą obrazę przepisów prawa w ten sposób, że: nie podejmował przez okres kilku (od 2 do 8) miesięcy czynności procesowych w ok. 1700 sprawach z zakresu postępowania nakazowego wyszczególnionych na k. 254-343 akt; opuścił bez usprawiedliwienia wyznaczone uprzednio w okresie od 23.10. do 31.10.2001 r. wokandy oraz nieterminowo sporządził uzasadnienie w sprawie VII Ns 1942/97 przetrzymując w tym okresie akta poza sądem bez zgody Przewodniczącej Wydziału, tj. popełnienie przewinień dyscyplinarnych z art. 107 § 1 u.s.p. Wyrokiem z dnia 7 października 2002 r. Sąd Apelacyjny Sąd Dyscyplinarny w Gdańsku uznał obwinionego sędziego Sądu Rejonowego (...) za winnego zarzucanych mu przewinień służbowych /przy ustaleniu, że nie przetrzymywał akt poza Sądem bez zgody Przewodniczącej Wydziału/ wyczerpujących znamiona art.107 § 1 i na podstawie art. 109 ust. 1 pkt. 5 u.s.p. wymierzył mu karę dyscyplinarną złożenia z urzędu.	<u>Obwiniony sędzia</u> złożył odwołanie zarzucając rażącą niewspółmierność orzeczonej kary dyscyplinarnej, pomimo występujących w sprawie obiektywnych okoliczności łagodzących i wnosił o zmianę zaskarżonego orzeczenia oraz wymierzenie kary nagany jako kary dyscyplinarnej łagodniejszego rodzaju, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.	utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok
6.	SNO 31/03	Wyrokiem Sądu Dyscyplinarnego – Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia	<u>Minister Sprawiedliwości i Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego w Sądzie</u>	- zmienia zaskarżony wyrok i wymierza obwinionej sędzi karę

Lp.	Sygn. akt, data orzeczenia S.N.	Treść orzeczenia sądu dyscyplinarnego I instancji (opis czynu, kwalifikacja prawna)	Środki odwoławcze (podmioty odwołujące się, zarzuty zawarte w środkach odwoławczych)	Treść orzeczenia Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego
1	2	3	4	5
	17.06.03 r.	4 kwietnia 2003 r., sygn. Akt SD 4/2003, (...) – sędzia Sądu Rejonowego – uznana została winną tego, że: w okresie od 20 listopada 2001 do 25 października 2002 r. dopuściła się oczywistej i rażącej obrazy prawa, tj. art. 329 kodeksu postępowania cywilnego w tej sposób, że pomimo złożenia przez strony wniosków o sporządzenie uzasadnień orzeczeń w szczegółowo wskazanych w uzasadnieniu S.N. sprawach, do dnia 25 października 2002 r. zaniechała dopełnienia obowiązku sporządzenia żądanych uzasadnień, tj. przewinienia z art. 107 § 1 u.s.p. w zw. z art. 329 k.p.c. Za powyższy czyn Sąd Dyscyplinarny – Sąd Apelacyjny w Poznaniu, na podstawie art. 109 § 1 pkt 2 u.s.p. wymierzył jej karę nagany.	<u>Okręgowym w Szczecinie.</u> W obydwu odwołaniach, na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p., zaskarżonemu wyrokowi zarzucono rażąca niewspółmierność orzeczonej kary dyscyplinarnej nagany w stosunku do przypisanego obwinionej przewinienia dyscyplinarnego. W oparciu o tak postawiony zarzut obaj skarżący wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zaostrenie orzeczonej kary i wymierzenie obwinionej sędzi, na podstawie art. 109 § 1 pkt 5 u.s.p., kary dyscyplinarnej złożenia sędziego z urzędu. W pisemnej odpowiedzi na odwołania, <u>obwiniona</u> uzasadniając zaistniały stan rzeczy nadmiernym obciążeniem, patologią stosunków służbowych w sądownictwie i względami rodzinnymi, wniosła o sprawiedliwie rozstrzygnięcie w jej sprawie.	dyscyplinarną przeniesienia na inne miejsce służbowe (art. 109 § 1 pkt 4 u.s.p.); - kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa (art. 133 u.s.p.).
7.	SNO 72/03 12.11.03 r.	Obwinionemu sędziemu zarzucono, że: 1) „w okresie od dnia 27 lutego 2001 r. do dnia 10 maja 2002 r. zaniechał obowiązku niezwłocznego zawiadomienia Prezesa Sądu Okręgowego o toczących się sprawach sądowych, w których występował jako strona”, tj. o przewinienie służbowe z art. 90 i art. 107 § 1 u.s.p.; 2) „w okresie od 1991 r. do dnia 1 stycznia 2000 r. udzielał pomocy prawnej M. K. oraz D. K. – właścicielowi Biura Handlu i Usług „P.(...)” w A., w	<u>Obrońca obwinionego sędziego</u> zarzucał naruszenie: 1) art. 117 § 2 w związku z art. 86 § 2, 175 § 2, 367 § 1 i 2, 370 § 1 i 2, 406 § 1 i 2 k.p.k. „przez przeprowadzenie rozprawy w dniu 7 lipca.2003 r., zamknięcie przewodu sądowego i ogłoszenie wyroku mimo usprawiedliwionej nieobecności obwinionego i jego wniosku o nieprzeprowadzenie czynności bez jego	uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu – Sądowi Dyscyplinarnemu w Gdańsku Teza: 1. Postępowanie dyscyplinarne powinno być

Lp.	Sygn. akt, data orzeczenia S.N.	Treść orzeczenia sądu dyscyplinarnego I instancji (opis czynu, kwalifikacja prawna)	Środki odwoławcze (podmioty odwołujące się, zarzuty zawarte w środkach odwoławczych)	Treść orzeczenia Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego
1	2	3	4	5
		<p>zamian uzyskując wynagrodzenie od pełnomocnika tej firmy M. K.”, tj. o przewinienie służbowe z art. 86 § 3 pkt 5 i art. 107 § 1 u.s.p.; 3) „w okresie od początku 2001 r. do dnia 31 marca 2001 r., wykorzystując prestiż urzędu sędziowskiego w celu wspierania osobistego interesu, żądał od M. K. miesięcznych wypłat pieniędzy w kwocie od 750 zł do 1000 zł za gotowość do świadczenia pomocy prawnej, a nadto żądał przeniesienia własności samochodu „VW Multivan” stanowiącego własność Przedsiębiorstwa BHU „P.(...)” w A., czym rażąco uchybił godności urzędu sędziowskiego”, tj. o przewinienie dyscyplinarne z art. 107 § 1 u.s.p.</p> <p>Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny wyrokiem z dnia 7 lipca 2003 r. uznał obwinionego sędziego Sądu Rejonowego za winnego zarzucanych mu przewinień służbowego i dyscyplinarnego z art. 107 § 1 u.s.p., opisanych w punktach 1 oraz 3 wniosku i, na podstawie art. 109 § 1 pkt 5 u.s.p., wymierzył mu karę dyscyplinarną złożenia z urzędu, w przedmiocie przewinienia służbowego opisanego w punkcie 2 postępowanie, na podstawie art. 204 § 1 u.s.p. w związku z art. 81 § 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. – Prawo o ustroju sądów, umorzył, obciążając kosztami postępowania dyscyplinarnego Skarb Państwa.</p>	<p>obecności, co mogło mieć wpływ na treść wyroku wobec pozbawienia obwinionego prawa do osobistego udziału w tej rozprawie (art. 86 § 2 k.p.k.), prawa do składania wyjaśnień co do przeprowadzonych na rozprawie dowodów (art. 175 § 2 k.p.k.), prawa do wypowiedzenia się co do potrzeby przeprowadzenia dalszych dowodów (art. 367 § 1 i 2 k.p.k.), prawa do zadawania pytań świadkom osobiście także przez obwinionego (art. 370 § 1 i 2 k.p.k.), prawa do zabrania głosu przez obwinionego po zamknięciu przewodu sądowego (art. 406 § 1 i 2 k.p.k.)”; 2) art. 170 § 1 pkt 2 w związku z art. 169 § 2 k.p.k. „przez oddalenie na rozprawie w dniu 7 lipca 2003 r. wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z akt sygn. Ds. (...) Prokuratury Rejonowej dla oceny wiarygodności zeznań świadków D. K. i M. K. złożonych w niniejszym postępowaniu dyscyplinarnym i postępowaniu karnym w sprawie sygn. Ds.(...); 3) zakwalifikowanie „czynów z art. 86 § 3 pkt 5 u.s.p. z dnia 27 lipca 2001 r., która weszła w życie dnia 1 października 2001 r. w sytuacji, gdy w okresie zarzucanych czynów zgodnie z art. 68 § 1,2 i 3 u.s.p. z 1985 r. przewinieniem dyscyplinarnym było podejmowanie dodatkowego zatrudnienia bez zgody prezesa</p>	<p>prorowadzone sprawnie i szybko, albowiem jego wynik jest ważący nie tylko dla samego sędziego, ale także dla pracy sądu jako organu wymiaru sprawiedliwości i instytucji.</p> <p>2. Prawidłowe zawiadomienie prezesa sądu okręgowego o toczącej się sprawie sądowej, w której sędzia sądu rejonowego występuje jako strona wymaga formy pisemnej, a nadto złożenia pisma za pośrednictwem prezesa sądu rejonowego.</p>

Lp.	Sygn. akt, data orzeczenia S.N.	Treść orzeczenia sądu dyscyplinarnego I instancji (opis czynu, kwalifikacja prawna)	Środki odwoławcze (podmioty odwołujące się, zarzuty zawarte w środkach odwoławczych)	Treść orzeczenia Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego
1	2	3	4	5
			<p>albo innego zajęcia przeszkadzającego w pełnieniu obowiązków sędziego, mogącego uchybiać godności lub zachwiać zaufanie do bezstronności (również bez zgody prezesa) co nie jest równoznaczne z obecnie obowiązującym bezwzględny zakazem prowadzenia działalności gospodarczej”, wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania. <u>Obwiniony sędzia</u> podnosząc zarzuty rażącego naruszenia przepisów prawa materialnego, a to: art. 89 § 1, art. 90, art. 86 § 3 pkt 5 i art. 107 u.s.p., przepisów postępowania - art. 107 i następnym u.s.p. „oraz przepisów k.p.k. stosowanych odpowiednio, co doprowadziło – w ocenie obwinionego – do naruszenia jego prawa do obrony, przekroczenia terminów przerw w rozprawie i manipulację materiałem dowodowym”, a nadto „błąd w ustaleniach faktycznych”, wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie lub o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu - Sądowi Dyscyplinarnemu.</p>	
8.	SNO 54/03 12.09.03 r.	Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny we Wrocławiu – po rozpoznaniu sprawy sędziego Sądu Rejonowego (...) obwinionego o to, że będąc sędzią Sądu	<u>1. Minister Sprawiedliwości</u> w odwołaniu zarzucił rażące naruszenie prawa materialnego tj. art. 123 § 1 Prawa o ustroju	zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 123 § 1 w związku

Lp.	Sygn. akt, data orzeczenia S.N.	Treść orzeczenia sądu dyscyplinarnego I instancji (opis czynu, kwalifikacja prawna)	Środki odwoławcze (podmioty odwołujące się, zarzuty zawarte w środkach odwoławczych)	Treść orzeczenia Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego
1	2	3	4	5
		<p>Rejonowego (...):</p> <p>I. w okresie od listopada 2001 r. do dnia 11 października 2001 r. zaniechał sporządzania w ustalonym terminie uzasadnień wyroków w 28 sprawach karnych (oznaczonych sygnaturami wymienionymi w sentencji) z rażącym naruszeniem terminu określonego w art. 423 § 1 k.p.k.;</p> <p>II. w okresie od października 1999 r. do 13 grudnia 2001 r. nie wykonując obowiązków służbowych przez nie wydawanie stosownych zarządzeń doprowadził do rażącej przewlekłości postępowania w 51 sprawach karnych (o wskazanych sygnaturach);</p> <p>III. w okresie od czerwca 2001 r. do dnia 12 marca 2002 r. zaniechał sporządzania w ustawowym terminie uzasadnień wyroków w 11 wskazanych sprawach karnych;</p> <p>IV. w okresie od dnia 15 lutego 2002 r. do dnia 7 maja 2002 r. zaniechał sporządzania w ustawowym terminie uzasadnień wyroków w 9 wymienionych sprawach karnych a nadto, z obrażą art. 98 § 1 k.p.k. zaniechał sporządzania uzasadnień postanowień wydanych w trybie art. 306 § 2 k.p.k. w 11 wymienionych sprawach, wyrokiem z dnia 8 kwietnia 2003 r. uznał sędziego (...) za winnego zarzucanych mu przewinień służbowych, z tym że ustalił datę początkową przewinienia zarzucanego w pkt I na dzień 16 maja 2001 r. i za to, na podstawie art. 107 § 1 w związku z art. 109 § 1 pkt 5 Prawa o ustroju sądów powszechnych wymierzył mu karę dyscyplinarną</p>	<p>sądów powszechnych przez nie orzeczenie w tym wyroku o wysokości obniżenia wynagrodzenia sędziego na czas zawieszenia go w czynnościach służbowych. Powołując się na powyższe wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku przez orzeczenie o obniżeniu obwinionemu sędziemu wynagrodzenia o 50 %.</p> <p><u>2. Obwiniony sędzia</u> w odwołaniu zwróconym przeciwko całości wyroku Sądu pierwszej instancji zarzucił:</p> <p>1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie: naruszenie art. 98 § 3 k.p.k., art. 170 § 3 k.p.k. i art. 368 k.p.k. przez nie ustosunkowanie się do istotnych wniosków dowodowych obwinionego zawartych w piśmie z dnia 22 lutego 2003 r., rażące naruszenie art. 7 k.p.k. w zakresie oceny dowodów oraz naruszenie art. 424 § 1 k.p.k. przez brak oceny dowodów;</p> <p>2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia wyrażający się w poczynieniu ustaleń faktycznych bez oparcia w dowodach, przypisaniu obwinionemu w maksymalnym stopniu winy i natężenia złego zamiaru oraz w przypisaniu mu szkodliwości społecznej czynu w stopniu znacznym;</p>	<p>z art. 129 § 3 prawa o ustroju sądów powszechnych obniża obwinionemu jego wynagrodzenie o 30 % na czas zawieszenia w wykonywaniu czynności służbowych, zaś w pozostałym zakresie utrzymuje go w mocy.</p>

<i>Lp.</i>	<i>Sygn. akt, data orzeczenia S.N.</i>	<i>Treść orzeczenia sądu dyscyplinarnego I instancji (opis czynu, kwalifikacja prawna)</i>	<i>Środki odwoławcze (podmioty odwołujące się, zarzuty zawarte w środkach odwoławczych)</i>	<i>Treść orzeczenia Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego</i>
1	2	3	4	5
		złożenia z urzędu.	3.rażące naruszenie art. 123 § 1 w związku z art. 129 § 3 u.s.p. przez nie zamieszczenie w zaskarżonym wyroku uchwały w przedmiocie obniżenia wynagrodzenia obwinionego w okresie zawieszenia w czynnościach służbowych. Obwiniony wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Dyscyplinarnemu do ponownego rozpoznania, Z ostrożności procesowej obwiniony, powołując art. 438 pkt 4 k.p.k. w związku z art. 440 k.p.k. i przy zastosowaniu art. 128 u.s.p.– zarzucając wyrokowi rażącą niewspółmierność kary – wnosił o zmianę orzeczenia w zakresie kary na jego korzyść przy uwzględnieniu rzeczywistego stopnia zawinienia i szkodliwości społecznej czynu i przy uwzględnieniu nowelizacji Kodeksu postępowania karnego ustawą z dnia 10 stycznia 2003 r.	
9.	SNO 56/03 30.09.03 r.	Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny w Poznaniu, wyrokiem z dnia 26 czerwca 2003 r., sygn. akt SD 8/03 uznał obwinionego sędziego za winnego tego, że w dniu 19 września 2002 r. w czasie przerwy w rozprawach wprawił się w stan nietrzeźwości spożywając znaczną ilość alkoholu, co spowodowało konieczność odroczenia dwóch rozpraw wyznaczonych w tym dniu na wokandzie, które to zachowanie stanowiło rażące uchybienie godności	1. Minister Sprawiedliwości zaskarżył wyrok na niekorzyść obwinionego w części dotyczącej orzeczenia o karze. Zarzucając wymierzenie obwinionemu sędziemu rażąco niewspółmiernie łagodnej kary w stosunku do przypisanego przewinienia dyscyplinarnego, wniósł o zmianę tego orzeczenia poprzez zaostrenie orzeczonej kary i wymierzenie obwinionemu na	utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

Lp.	Sygn. akt, data orzeczenia S.N.	Treść orzeczenia sądu dyscyplinarnego I instancji (opis czynu, kwalifikacja prawna)	Środki odwoławcze (podmioty odwołujące się, zarzuty zawarte w środkach odwoławczych)	Treść orzeczenia Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego
1	2	3	4	5
		urzędu sędziego tj.: przewinienia dyscyplinarnego z art. 107 § 1 u.s.p. i za to na podstawie art. 109 § 1 pkt 4 teże ustawy orzekł karę przeniesienia go na inne miejsce służbowe.	podstawie art. 109 § 1 pkt 5 u.s.p. kary dyscyplinarnej złożenia sędziego z urzędu. <u>2. Obwiniony sędzią</u> w odwołaniu swym zarzucił wymierzenie mu rażąco niewspółmiernie surowej kary i wniósł o jej znaczące złagodzenie przez orzeczenie kary nagany.	
10.	SNO 57/03 30.09.03 r.	Sąd Apelacyjny Sąd Dyscyplinarny w Lublinie uznał (...) sędziego Sądu Okręgowego (...) za winnego przewinienia służbowego popełnionego w okresie od kwietnia 2000 r. do 30 grudnia 2002 r. polegającego na oczywistej obrazie przepisu art. 423 § 1 k.p.k. przez rażąco przewlekłe sporządzanie uzasadnień wyroków w rozpoznawanych przez siebie osiemnastu (szczegółowo oznaczonych w sentencji wyroku) sprawach wymienionego Sądu Okręgowego, tj czynu określonego w art. 107 § 1 u.s.p. i za ten czyn, na mocy art. 109 § 1 pkt 5 u.s.p. wymierzył karę złożenia sędziego z urzędu.	<u>1. Minister Sprawiedliwości</u> nie zgadzał się z zapatrywaniem, jakoby orzeczenie kary dyscyplinarnej zdjęcia sędziego z urzędu wywierało z mocy ustawy skutek w zakresie obniżenia wynagrodzenia bez potrzeby orzekania w tym przedmiocie. Dlatego domagał się zmiany zaskarżonego wyroku przez orzeczenia na podstawie art. 123 § 1 u.s.p. obniżenia obwinionemu sędziemu wynagrodzenia o połowę. <u>2. Obwiniony sędzią:</u> zarzucił w odwołaniu rażąco naruszenie prawa procesowego, tj. art. art. 410, 366 § 1, 413 § 2 oraz 79 § 1 pkt 3 i § 3 k.p.k., przez zaniechanie rozpoznania strony podmiotowej (winy). Ponadto na podstawie 227 § 3 k.p.c. wnosił o przeprowadzenie w postępowaniu odwoławczym dowodu z kopii zaświadczeń wydanych przez lekarzy specjalistów z zakresu: kardiologii, diabetologii i psychiatrii	uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Apelacyjnemu Sądowi Dyscyplinarnemu w Lublinie do ponownego rozpoznania

Lp.	Sygn. akt, data orzeczenia S.N.	Treść orzeczenia sądu dyscyplinarnego I instancji (opis czynu, kwalifikacja prawna)	Środki odwoławcze (podmioty odwołujące się, zarzuty zawarte w środkach odwoławczych)	Treść orzeczenia Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego
1	2	3	4	5
			wystawionych po wydaniu zaskarżonego wyroku. Wnosił też o zaliczenie w poczet dowodów wniosku z 3 lipca 2003 r. o poddanie go badaniu przez lekarza orzecznika odnośnie zdolności do pełnienia obowiązków sędziego.	
11.	SNO 60/03 21.10.03 r.	Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny w Warszawie, wyrokiem z dnia 20 maja 2003 r., uznał sędziego (...) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, polegającego na tym, że (...) podjął się pełnienia funkcji Kanclerza (...) prywatnej uczelni wyższej, którą pełni nadal, co mogło osłabić zaufanie do jego bezstronności, naruszając w ten sposób przepis art.86 § 2 Prawa o ustroju sądów powszechnych , i za to przewinienie służbowe z mocy przepisów art.107 § 1 i art.109 § 1 pkt 2 prawa o ustroju sądów powszechnych wymierzył mu karę dyscyplinarną nagany.	<p>1. Minister Sprawiedliwości: zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze, zarzucając rażąco niewspółmierność kary w stosunku do przypisanego obwinionemu przewinienia dyscyplinarnego. Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez wymierzenie sędziemu (...) kary dyscyplinarnej złożenia sędziego z urzędu.</p> <p>2. Obwiniony sędzia: zaskarżył wyrok w całości. Zarzucił naruszenie art. 86 § 2 w zw. z art.107 § 1 u.s.p. przez jego błędną wykładnię i nie uwzględnienie, że przewinienie dyscyplinarne musi być społecznie szkodliwe a stopień szkodliwości powinien być wartościowany również w kategoriach znikomości. Zdaniem skarżącego Sąd Dyscyplinarny dokonał błędnej oceny w zakresie istnienia związku przyczynowego między faktem nabycia</p>	uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie - Sądowi Dyscyplinarnemu do ponownego rozpoznania.

<i>Lp.</i>	<i>Sygn. akt, data orzeczenia S.N.</i>	<i>Treść orzeczenia sądu dyscyplinarnego I instancji (opis czynu, kwalifikacja prawna)</i>	<i>Środki odwoławcze (podmioty odwołujące się, zarzuty zawarte w środkach odwoławczych)</i>	<i>Treść orzeczenia Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego</i>
1	2	3	4	5
			przez prywatną uczelnię żaglowca od banku, a sugerowaną obwinionemu stronniczością przy orzekaniu na wniosek tego banku o upadłości spółki (...). Zarzucił także naruszenie art.109 § 5 u.s.p przez jego niezastosowanie. Obwiniony wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie od przypisanego mu przewinienia służbowego .	
12.	SNO 3/04 01.03.04.r.	Sąd Apelacyjny w Łodzi – Sąd Dyscyplinarny wyrokiem z dnia 12 listopada 2003 r. uznał obwinionego sędziego (...) za winnego tego, że pełniąc funkcję Prezesa Sądu Wojewódzkiego (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przekroczył swoje uprawnienia w zakresie gospodarowania powierzonym mu mieniem sądowym przez to, że rozporządził składnikiem majątkowym Sądu Rejonowego (...) w postaci zabytkowej szafy barokowej, pochodzącej z drugiej połowy XVIII wieku, sprzedając ten mebel (...) za kwotę 40 (czterdzieści) milionów złotych (przed denominacją), którą to kwotę następnie przywłaszczył – tj. czynu przewidzianego w art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych i za czyn ten na podstawie art. 109 § 1 pkt 5 tejże ustawy wymierzył mu karę złożeń z urzędu.	Obrońcy obwinionego zarzucili wyrokowi: błąd w ustaleniach faktycznych, będący wynikiem mającej wpływ na treść orzeczenia obrazy przepisów postępowania: art. 4, art. 6, art. 7, art. 170 § 1 pkt 2 i 3, art. 410 oraz art. 424 § 1 k.p.k. Błąd w ustaleniach faktycznych polegać miał na przyjęciu, że obwiniony przywłaszczył sobie kwotę uzyskaną za sprzedaż szafy, podczas gdy prawidłowa i całościowa ocena materiału dowodowego – zdaniem autorów odwołania – prowadzi do wniosku, że obwiniony działał w granicach określonych przez Ministra Sprawiedliwości w piśmie z dnia 2 października 1991 r., zaś uzyskane ze sprzedaży szafy pieniądze, jeszcze tego samego dnia, w całości przekazał kierownicze wydziału administracyjno-gospodarczego i zakupiono za nie sprzęt i	zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy

<i>Lp.</i>	<i>Sygn. akt, data orzeczenia S.N.</i>	<i>Treść orzeczenia sądu dyscyplinarnego I instancji (opis czynu, kwalifikacja prawna)</i>	<i>Środki odwoławcze (podmioty odwołujące się, zarzuty zawarte w środkach odwoławczych)</i>	<i>Treść orzeczenia Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego</i>
1	2	3	4	5
			materiały biurowe na potrzeby sądów. Obrońcy wnosili o zmianę wyroku i uniewinnienie obwinionego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.	
13.	SNO 5/04 03.03.04 r.	Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny w Rzeszowie wyrokiem z 16 grudnia 2003 r. sygn. akt SD 8/03 uznał obwinionego asesora (...) za winnego popełnienia przewinień służbowych w rozumieniu art. 107 § 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych w postaci: I. oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa przez orzeczenie w sprawie II Ks 94/03 (...) nakazem karnym z dnia 14 kwietnia 2003 r. przypadku dowodów rzeczowych w postaci 23 obrazów malowanych na drewnie na rzecz Skarbu Państwa przez ich zniszczenie II. uchybienie godności urzędu przez poświadczenie nieprawdy w protokole z dnia 14 maja 2003 r., dotyczącym komisyjnego zniszczenia dowodu rzeczowego w postaci 23 obrazów, w sprawie II Ks 94/03 (...) przez potwierdzenie, że zniszczenie obrazów odbyło się przy udziale komisji i za to na postawie art. 109 § 1 pkt 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych wymierzył mu karę przeniesienia na inne miejsce służbowe.	<u>1. Minister Sprawiedliwości:</u> zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary dyscyplinarnej przeniesienia na inne miejsce służbowe – w stosunku do przypisanych przewinień dyscyplinarnych. MS wnosił o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez zaostrenie orzeczonej kary i wymierzenie obwinionemu – na podstawie art. 109 § 1 pkt 5 u.s.p. – kary dyscyplinarnej złożenia z urzędu. <u>2. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego:</u> zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary dyscyplinarnej przeniesienia na inne miejsce służbowe w stosunku do przypisanych przewinień dyscyplinarnych. ZRD wnosił o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez zaostrenie orzeczonej kary i wymierzenie obwinionemu – na podstawie art. 109 § 1 pkt 5 u.s.p. – kary dyscyplinarnej złożenia z urzędu.	zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w miejsce orzeczonej kary przeniesienia na inne miejsce służbowe orzeka wobec obwinionego (...) na podstawie art. 109 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 21 lipca 2001 – Prawo o ustroju sądów powszechnych karę dyscyplinarną złożenia z urzędu, kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Lp.	Sygn. akt, data orzeczenia S.N.	Treść orzeczenia sądu dyscyplinarnego I instancji (opis czynu, kwalifikacja prawna)	Środki odwoławcze (podmioty odwołujące się, zarzuty zawarte w środkach odwoławczych)	Treść orzeczenia Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego
1	2	3	4	5
14.	SNO 7/04 11.03.04 r.	<p>Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny w Katowicach, po rozpoznaniu sprawy sędziego (...), obwinionego o to, że:</p> <p>1. w okresie od kwietnia do lipca 2003 r. nie zastosował się do zarządzeń wydanych przez Przewodniczącą Wydziału IX Grodzkiego (...) a mianowicie do zarządzenia z dnia 7 kwietnia 2003 r. wydanego w sprawie (sygn.), czego skutkiem stała się przewlekłość postępowania w sprawie;</p> <p>2. w dniach 10 i 14 lipca 2003 r. orzekając jednoosobowo na sesjach w Wydziale IX Grodzkim Sądu Rejonowego (...) był pod wpływem alkoholu, które to zachowanie rażąco uchybiło godności urzędu;</p> <p>3. w dniu 1 lipca 2003 r. wydając zarządzenia w sprawach o sygnaturach (sygn.) dopuścił się oczywistej obrazy prawa;</p> <p>4. w okresie od grudnia 2002 r. do lipca 2003 r. w sprawach o sygnaturach (sygn.), poprzez zaniechanie podjęcia jakichkolwiek czynności merytorycznych, dopuścił do przewlekłości postępowania;</p> <p>to jest o przewinienia dyscyplinarne określone w art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, wyrokiem z dnia 12 grudnia 2003 r. sygn. Asd 4/03</p> <p>I. uniewinnił sędziego (...) od popełnienia przewinienia dyscyplinarnego opisanego w pkt. 1 wniosku;</p> <p>II. uznał sędziego (...) za winnego popełnienia przewinień dyscyplinarnych opisanych w pkt. 2, 3 i</p>	<p><u>1. Obrońca obwinionego:</u></p> <p>1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia przez przyjęcie, że obwiniony popełnił przewinienia dyscyplinarne opisane w pkt. 2, 3 i 4 wniosku;</p> <p>2) naruszenie przepisów postępowania przez dokonanie dowolnej oceny dowodów, w szczególności opinii biegłego psychologa.</p> <p>obrońca wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie sędziego (...) od popełnienia przypisanych mu czynów w pkt. 2, 3 i 4 wniosku, ewentualnie o uchylenie tego wyroku w pkt II i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania.</p> <p><u>2. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego:</u></p> <p>zarzut obrazy przepisu prawa materialnego, to jest art. 123 prawa o u.s.p. przez nie orzeczenie w zaskarżonym wyroku o wysokości obniżenia wynagrodzenia sędziego na czas zawieszenia go w czynnościach służbowych; wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie o obniżeniu sędziemu (...) wynagrodzenia o 50%.</p>	<p>I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 123 par. 1 w związku z art. 129 par. 3 prawa o ustroju sądów powszechnych obniża obwinionemu jego wynagrodzenie o 50 % na czas zawieszenia w wykonywaniu czynności służbowych, zaś w pozostałym zakresie utrzymuje tenże wyrok w mocy;</p> <p>II. kosztami dyscyplinarnego postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.</p>

<i>Lp.</i>	<i>Sygn. akt, data orzeczenia S.N.</i>	<i>Treść orzeczenia sądu dyscyplinarnego I instancji (opis czynu, kwalifikacja prawna)</i>	<i>Środki odwoławcze (podmioty odwołujące się, zarzuty zawarte w środkach odwoławczych)</i>	<i>Treść orzeczenia Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego</i>
1	2	3	4	5
		4, wyczerpujących dyspozycję art. 107 § 1 prawa o u.s.p. i na podstawie art. 109 § 1 pkt 5 prawa o u.s.p. wymierzył mu karę dyscyplinarną złożenia sędziego z urzędu.		
15.	SNO 13/04 23.06.04 r.	Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny w Krakowie wyrokiem z dnia 18 listopada 2003 r. uznał obwinionego sędziego (...) za winnego tego, że w dniu 25 maja 2001 r. w miejscowości (...) kierując samochodem marki „Dogde” (...) po drodze publicznej nr 527 doprowadził do czołowego zderzenia z samochodem osobowym marki „Opel – Omega” (...) po czym opuścił samochód i udał się do pobliskiego sklepu, gdzie kupił 4 piwa i w oczekiwaniu na funkcjonariuszy policji wypił 200 ml wódki, a później w ich obecności, w tym w toku badania alkotestem, wypił 4 piwa, aby ukryć istotną w tym postępowaniu okoliczność w postaci faktu, że w chwili kolizji prowadząc pojazd mechaniczny znajdował się w stanie po użyciu alkoholu uchybiając przez to godności sprawowanego urzędu sędziego, tj. przewinienia dyscyplinarnego z art. 107 § 1 u.s.p. i za to na podstawie art. 109 § 1 pkt 5 u.s.p. wymierzył mu karę dyscyplinarną złożenia sędziego z urzędu.	<u>1. Obwiniony</u> : zaskarżył wyrok w części opisowej czynu oraz w części dotyczącej wymiaru kary. Zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że w chwili kolizji znajdował się w stanie po użyciu alkoholu oraz obrazę przepisów prawa materialnego przez przyjęcie, że nie nastąpiło przedawnienie wykroczenia a w konsekwencji i przedawnienie przewinienia dyscyplinarnego, zgodnie z art. 204 § 1 u.s.p. Nadto skarżący zarzucił rażąco niewspółmierność kary dyscyplinarnej do popełnionego przewinienia dyscyplinarnego oraz nieuwzględnienie przez Sąd okoliczności łagodzących. <u>2. Obrońca obwinionego</u> : błąd w ustaleniach faktycznych przez wadliwe przyjęcie, że w chwili popełnienia zarzuczonego czynu obwiniony znajdował się w stanie po użyciu alkoholu, a nadto rażąco niewspółmierność wymierzonej kary dyscyplinarnej w stosunku do faktycznego stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz cech osobowości obwinionego, powołanych w uzasadnieniu	uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 81 § 1 Prawa o u.s.p. z 1985 r. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 128 i art. 204 § 1 Prawa o u.s.p. z 2001 r. – umarza postępowanie dyscyplinarne, a kosztami tego postępowania obciąża Skarb Państwa.

Lp.	Sygn. akt, data orzeczenia S.N.	Treść orzeczenia sądu dyscyplinarnego I instancji (opis czynu, kwalifikacja prawna)	Środki odwoławcze (podmioty odwołujące się, zarzuty zawarte w środkach odwoławczych)	Treść orzeczenia Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego
1	2	3	4	5
			wyroku ale nieuwzględnionych przy wymiarze kary. Obwiniony oraz jego obrońca wnieśli o umorzenie postępowania dyscyplinarnego ze względu na przedawnienie karalności czynu.	
16.	SNO 32/04 15.09.04 r	Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny w Katowicach wyrokiem z dnia 6 kwietnia 2004 r. sygn. ASD 4/04 uznał obwinionego sędziego (...) winnym tego, że (...) uchybił godności sprawowanego przez siebie urzędu sędziego sądu powszechnego, w ten sposób, że będąc w stanie nietrzeźwości 1,96 ‰ alkoholu we krwi prowadził po drodze publicznej samochód osobowy marki Daewoo (...), tj. przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych i za to z mocy art. 109 § 1 pkt 4 tej ustawy wymierzył mu karę dyscyplinarną przeniesienia na inne miejsce służbowe.	<u>1. Minister Sprawiedliwości:</u> zaskarżył to orzeczenie na niekorzyść obwinionego w części dotyczącej kary i zarzucając rażąco niewspółmierność orzeczonej kary dyscyplinarnej przeniesienia na inne miejsce służbowe w stosunku do przypisanego przewinienia służbowego, wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i wymierzenie obwinionemu – na podstawie art. 109 § 1 pkt 5 u.s.p. - kary dyscyplinarnej złożenia sędziego z urzędu.	zmienia zaskarżony wyrok w części dotyczącej kary w ten sposób, że w miejsce orzeczonej kary dyscyplinarnej przeniesienia na inne miejsce służbowe wymierza obwinionemu sędziemu (...), na podstawie art. 109 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych, karę dyscyplinarną złożenia sędziego z urzędu.
17.	SNO 31/04 16.09.04 r.	Wyrokiem z dnia 29 kwietnia 2004 r. ASD – 3/04 Sąd Apelacyjny w Rzeszowie – Sąd Dyscyplinarny uznał obwinionego sędziego (...)* za winnego tego, że (...) będąc w stanie nietrzeźwości (1,84 promile alkoholu w wydychanym powietrzu) prowadził samochód marki „Audi”, czym uchybił godności sędziego i za to przewinienie na podstawie art.107 § 1 w zw. z art. 109 § 1 pkt 4 u.s.p. wymierzył mu karę dyscyplinarną przeniesienia na inne miejsce	<u>1. Minister Sprawiedliwości:</u> zarzut rażąco niewspółmierności orzeczonej kary dyscyplinarnej przeniesienia na inne miejsce służbowe – w stosunku do przypisanego przewinienia dyscyplinarnego; wnosił o zmianę wyroku poprzez zaostrożenie orzeczonej kary i wymierzenie obwinionemu sędziemu – na podstawie art. 109 § 1 pkt 5 u.s.p. – kary dyscyplinarnej złożenia	Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, a kosztami postępowania dyscyplinarnego obciąża Skarb Państwa.

Lp.	Sygn. akt, data orzeczenia S.N.	Treść orzeczenia sądu dyscyplinarnego I instancji (opis czynu, kwalifikacja prawna)	Środki odwoławcze (podmioty odwołujące się, zarzuty zawarte w środkach odwoławczych)	Treść orzeczenia Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego
1	2	3	4	5
		służbowe.	sędziego z urzędu. 2. Obwiniony sędzia: zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary dyscyplinarnej przeniesienia na inne miejsce służbowe w stosunku do przypisanego mu przewinienia dyscyplinarnego; wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie wymierzonej kary i orzeczenie w postępowaniu odwoławczym – na podstawie art. 109 § 1 pkt 3 u.s.p. – kary dyscyplinarnej usunięcia z zajmowanej funkcji.	
18	SNO 41/04 08.10.04 r.	Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny w Lublinie wyrokiem z dnia 12 maja 2004 r., po rozpoznaniu sprawy sędziego (...) obwinionej o to, że: „dokonała usunięcia z akt sprawy V RC 1202/00 (...) wydanego przez skład sądzący, któremu przewodniczyła w dniu 8 marca 2001 r. wyroku uwzględniającego powództwo w sprawie wniesionej przez (...) przeciwko (...) o zaprzeczenie ojcostwa i wydanie w dniu 10 maja 2001 r. w tejże sprawie drugiego wyroku oddalającego powództwo” – tj. o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 107 § 1 Prawo o usp, uznał sędziego (...) za winną popełnienia opisanego wyżej przewinienia i orzekł za to – na mocy art. 107 § 1 w wz. z art. 109 § 1 pkt 5 u.s.p. – karę dyscyplinarną złożenia sędziego z urzędu.	obrońca obwinionej zarzucił: „błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na wadliwej ocenie materiału dowodowego, jego wartości i znaczenia przesłanek, które legły u podstaw bezzasadnego przyjęcia, iż sędzia (...) uczestniczyła w dokonaniu zmian zapisów w repertoriach” oraz „rażącą niewspółmierność kary wynikającą z nieuwzględnienia w odpowiednich proporcjach wszystkich ujawnionych w toku rozprawy okoliczności mających wpływ na jej wymiar, w tym istotnych okoliczności łagodzących”. Obrońca wnosil o zmianę zaskarżonego wyroku przez wymierzenie łagodniejszej kary dyscyplinarnej.	zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że za podstawę wymiaru kary przypisanego sędziemu (...) przewinienia dyscyplinarnego przyjmuje art. 109 § 1 pkt 4 ustawy z 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych i na tej podstawie wymierza jej karę dyscyplinarną przeniesienia na inne miejsce służbowe.

<i>Lp.</i>	<i>Sygn. akt, data orzeczenia S.N.</i>	<i>Treść orzeczenia sądu dyscyplinarnego I instancji (opis czynu, kwalifikacja prawna)</i>	<i>Środki odwoławcze (podmioty odwołujące się, zarzuty zawarte w środkach odwoławczych)</i>	<i>Treść orzeczenia Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego</i>
1	2	3	4	5
19.	SNO 43/04 04.11.04 r.	<p>Sąd Apelacyjny w Łodzi – Sąd Dyscyplinarny uznał obwinionego asesora za winnego tego, że:</p> <p>1. w okresie od 12 grudnia 2002 r. do 31 marca 2004 r. pełniąc funkcję Asesora Sądu Rejonowego dopuścił się oczywistej i rażącej obrazy przepisu art. 423 § 1 k.p.k. poprzez nie sporządzenie uzasadnień we wskazanych sprawach, oraz sporządzenie uzasadnień po upływie 3 miesięcy we wskazanych sprawach, tj. o popełnienie przewinienia służbowego z art. 107 ust. 1 ustawy z dnia 27.07.2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych;</p> <p>2. w okresie od 16 października 2002 r. do 5 maja 2003 r. pełniąc funkcję Asesora Sądu Rejonowego, prowadząc jako sędzia sprawozdawca wskazane sprawy cywilne, dopuścił się oczywistej i rażącej obrazy przepisu art. 6 k.p.c. poprzez zaniechanie wykonania czynności procesowych, co spowodowało nieuzasadnioną przewlekłość postępowań: w sprawie (...) od 11 grudnia 2002 r. do 30 kwietnia 2003 r., w sprawie (...) od 16 października 2002 r. do 5 maja 2003 r., w sprawie (...) od 20 listopada 2002 r. do 30 kwietnia 2003 r., tj. o popełnienie przewinienia służbowego z art. 107 ust. 1 cyt. ustawy z dnia 27.07.2001 r. i za to na podstawie art. 109 § 1 pkt 1 u.s.p. wymierzył mu karę upomnienia.</p>	<p><u>Krajowa Rada Sądownictwa:</u> zarzut rażącej niewspółmierności kary w stosunku do przewinienia służbowego. Skarżący wniósł o zmianę wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego w Łodzi przez zaostrenie kary i wymierzenie na podstawie art.109 § 1 pkt 5 u.s.p. powszechnych kary złożenia z urzędu.</p>	utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.